

Dato.	Jan.	Febr.	marz	apr.	mai	Juni	Juli	Aug.	Sept.	Ok.	Nov	Des
1.	360	330	300	270	240	210	180	150	120	90	60	30
2.	359	329	299	269	239	209	179	149	119	89	59	29
3.	358	328	298	268	238	208	178	148	118	88	58	28
4.	357	327	297	267	237	207	177	147	117	87	57	27
5.	356	326	296	266	236	206	176	146	116	86	56	26
6.	355	325	295	265	235	205	175	145	115	85	55	25
7.	354	324	294	264	234	204	174	144	114	84	54	24
8.	353	323	293	263	233	203	173	143	113	83	53	23
9.	352	322	292	262	232	202	172	142	112	82	52	22
10.	351	321	291	261	231	201	171	141	111	81	51	21
11.	350	320	290	260	230	200	170	140	110	80	50	20
12.	349	319	289	259	229	199	169	139	109	79	49	19
13.	348	318	288	258	228	198	168	138	108	78	48	18
14.	347	317	287	257	227	197	167	137	107	77	47	17
15.	346	316	286	256	226	196	166	136	106	76	46	16
16.	345	315	285	255	225	195	165	135	105	75	45	15

17.	344	314	284	254	224	194	164	134	104	74	44	14
18.	343	313	283	253	223	193	163	133	103	73	43	13
19.	342	312	282	252	222	192	162	132	102	72	42	12
20.	341	311	281	251	221	191	161	131	101	71	41	11
21.	340	310	280	250	220	190	160	130	100	70	40	10
22.	339	309	279	249	219	189	159	129	99	69	39	9
23.	338	308	278	248	218	188	158	128	98	68	38	8
24.	337	307	277	247	217	187	157	127	97	67	37	7
25.	336	306	276	246	216	186	156	126	96	66	36	6
26.	335	305	275	245	215	185	155	125	95	65	35	5
27.	334	304	274	244	214	184	154	124	94	64	34	4
28.	333	303	273	243	213	183	153	123	93	63	33	3
29.	332	302	272	242	212	182	152	122	92	62	32	2
30.	331		271	241	211	181	151	121	91	61	31	1
31.	330		270	240	210	180	150	120	90	60	30	0

Eins af Kunningi er, en het Laflid matid í gældi þess afls, en
 úrskemmtist til þess að bygja 33 þús. pundu þungu eitt fet frá þessu
 á hverri mínútu. Het Laflid í vatni þýðir því það að 33 þúsund þungu
 af vatni verða að falla eitt fet á hverri mínútu til þess að verða í
 gældi einu hests afls. Met athugun og nákvæmni gefur hver matar
 mál, svo nortti lagi sé vatns aflid í á stað, sem hann ber að
 af sem strannhradi sýnir að mætti nota til vinnu. Því er að mæla
 strannhradun og þar nort breidd og dýpt lótarinn eða árimar.
 Breiddin og dýpid þvert yfir ána sýnir, hvað mörk leringafets af
 vatni sévald er á sama stað, en hvert leringafet af vatni er
 62½ pundu að þyngd. Þegar þungu er leringafets fjöldinn af vatni
 þvert yfir ána í gefnum stað, skal margfalda hann með leringafets fjöldnum
 sem strannurinn fer á hverri mínútu. Þá, sem þá kemur út skal
 margfalda með pundu tölunni í hverju leringafeti af vatni, þ. e. með
 62½. Þá útkomun skal margfalda með leringafets fjöldnum
 hof fossinn eða flúðanna. Þá er all þyngd; og skal deila sitursta
 útkomun með 33 þús. (het Laflid) og kemur þá í ljós vinnu afl strannurinn
 í hests aflatali. Þessi: Lokurinn er 40 fetu breiddur, vatnid / fetu
 á dýpi, fallid - fossinn eða flúðinnar yfir þann þveran - 10 fetu
 og strannhradinn 150 fet á mínútu hverri. Leringafets fjöldnum
 af vatni, yfir þveran lokinn, en þess vegna 40, og gera þau

margfölduð met strömmu bráttanum (150 fet á min.) 6,000 (40 x
 150 = 6,000). Sex þúsund margfölduð met þindatátunni; ten-
 ingjafeli af vatni, gerir 375 þús. ($6000 \times 6\frac{1}{2} = 375,000$) þund af
 vatni á mínútu. Ef er hótin, sem vatnið fellur, 10 fet, og marg-
 faldi matur minn 375,000 met þeirri tölu ($375,000 \times 10$) þetta úth
 3,750,000, en það er þund þungu vatninn á mínútu hvarri. Deila
 þetta þessu tölu með 33,000, koma út $113\frac{2}{3}$, og er það hestk
 alla fjöldinn í lokinu.

— " —

Sá matur, sem elskar veit, og veit elski að hann veit elski, hann
 er heimskur; Enn þingljá þessum.

Sá matur, sem veit elski, og veit að hann veit elski, — hann er
 fávís; upplýs hann.

Sá matur sem veit, en veit ekki að hann veit, — hann er í dvölg;
 Hættu Vete hann.

Sá matur, sem veit, og veit að hann veit, — hann er vitur;
 Fylg þessum. (Beckel).

— " —

Veið höfum ekki aðains áþyng á þó sem veit gerum, heldur
 einnig á þó, sem veit látum áþyng af þó sem oss þess
 at góra (Sanni?).

Som Herren er!

Ejeren: „ Din uforskammede Dreng, skal du stjæle
Ebler i min Have. Vil du ned af Træet,
saa skal jeg tale med din Fader

Drengene: „ Havn Havn De faa i Tale med det samme
han sidder overet oppe i Træet!“

Dyde Gaver.

Fruen: „ Papa giver altid nogle dyre Gaver.“

Ægtemanden: „ ja, det lagde jeg dog navnlig Markes til,
da han gav mig dig
Aandsnærværelse.

En Skuespiller, der udmærkede sig ved sin daarlige
Hukommelse, fordrede altid, at alle Breve, hans
skulde læse op paa Scenen, skulde skrives af efter Texten.
En Aften, da han spillede Napoleon, fandt han
sin Argværelse, at en lang Skrivelse, som hans skulde
læse op for Generalerne, kun var et Stykke ubestemt
Papir. Resolut mente han sig til Adjutanten, der
var Ophavsmand til dette Puds, og sagde med en bef
alende Gestus: Læs denne Skrivelse højt for Generalernes
Kaptejn, medens jeg studerer mit Skript.“ — Den stakkal

højstaut stammede og hakteede i det, til han slut-
telig blev udpebet af Publikum. —

Det Kjalp.

Det var en Middag, som en Menneſtekenen gav for „Foreningen
af omvendte Forbrydere“, beklagede en af Gæsterne sig
til Værten over, at han havde mistet sit Uhr, fortæl-
ler „Lanf.“ Værten, der var en klog Mand, lod strax
alle Lyene slukke og Dørene lukke, hvorefter han
sagde til Gæsterne „Der er en i Lelſkabet, som har
raabt et Uhr, der ikke tilhører ham. Jeg tæller nu til
Hundrede, og dersom ikke Uhret er lagt paa Bordet,
sænder jeg en færdig, lader jeg Politiet hekte.

Man satte til Hundrede, og da han var færdig og
Lyene var tændt, laa der — 33 smukke Uhre paa Bordet.

Borgmesteren med den gode Villie
der var paa Tyn, fortæller „Fyus Vitbl.“ en meget rar og
kæmpe Borgmester, der nødig „Trappede nogen første
gang, Vedkommende var i Konflikt med Louen.
Een Gang fik han dog Utak for sin gode Villie. — En
Dag paa en Herregaard havde raptet noget Korn og et
Duer, og nu stod han for Dommeren.

Borgm.: „Du har vel ikke stjaalet de omfattede Duer?”

Manden: „Jo” Borgm.: „Naa, det var flinket, at Du bekendt
 Tak skal Du have! Nu maa vi jo se at faa straffet Dig paa
 en passende Maade; men Din Kone har selffolgelig ikke
 været med, saa i det Tilfælde slipper hun jo - det er ogsaa
 forre Gang”. Konen kommer for Retten.

Borgm.: „Du kjender vel ikke noget til, at din Mand har
 stjaalet Duer?” Konen: „Jo-o!” Borgm. blev helt
 forfærdet. „Jo”, medblev Konen, „det veed jeg godt, De
 skal ikke faa mig til at sige Løgn her i Retten, for heller
 skal man holde sig til Sandheden! - Saa maa De Borgm.
 jo straffe Konen, enten han vilde eller ei. -

Støvet paa Sojaen. Naar man har for mange Sjælefolk.

Da Ludvig den fjerntendes Gemalinde en Gang sendte Peter
 af en Gesandt, lagde hun tilfældigvis Merke til, at der var
 Støft paa en af Lofaerne i Modtagelsesalen; hun talte
 derpaa om det til sin Hofdame, og denne ringede paa en
 Tjener. Saa snart denne kom, sagde Hofdamen til hane:
 - Vil Du ikke tørre den Lofa af, den er støvet. Dertil
 svarede Tjeneren: - Det er noget, der ikke hører til min
 Pligter; det er et Arbejde, som TeppeTjeneren skal bestyres.

skal jeg sende ham herind. Toppetjeneren kom
 for at spørge om, hvad han skulde; Hofdamen
 svarede blot paa Løfaen, men Tjeneren brok paa Skuldrene
 sig: - Jeg har fri i Dag, derfor tilkommer det en
 anden Tjener at gøre det; jeg kan ikke gripe ind i hans
 Pligter. - Laa vil de maaske tale ^{med} den Toppet-
 tjener, der har Tjeneste. Den paagældende kom straks der-
 til paa; men han rystede paa Hovedet, da han saa Støvet
 paa Løfaen, og bemærkede: - Det er noget, en Toppetjener
 ikke kan befalte sig med, fordi en Løfa hører med
 Møblementet; det vil derfor være vigtigt at tale
 herom med den Mand, der staar for Møbellødelingen;
 Hofintendanten afskediger nemlig ufortøvet hver
 en der gør Fordring paa en Øre, som ikke tilkommer ham.
 De kunde Dronningen ikke holde sig længere. Hun brost
 Latter, derpaa viftede hun Støvet bort med Lomme-
 visklædet - paa den Maade blev det betydningsfuld Spørg-
 smaal afgjort. -

En svensk Regnerogave.
 En amerikansk Skole modtog Læreren fornylig
 følgende Brev fra Hjernen. - Vil De ikke være

saa nemlig fremtidig at give min Søn lettere Hjemme
 regnestykker. Forleden Dag havde han følgende Opgave
 med hjem: Naar man af 4 Galloner Øl kan fylde 32 Flasker
 hvor mange Flasker kan man saa fylde af 9 Galloner
 Vi har hele Aftenen prøvet paa at finde ud af det,
 men det var umuligt. Min Søn græd og sagde, at han
 ikke vilde i Skole næste Dag. Jeg var derfor nødt til
 at købe 9 Galloner, hvilket faldt mig meget vanskeligt
 og saa har vi daant en hel Mængde Flasker. Dem fyldte
 vi saa, og min Søn har skrevet Afballet som Svar.
 ved ikke om det er rigtigt, da vi kom til at spille
 af Ølet. — Efterkrift. — Vil De ikke næste Gang lade
 ham regne i Vand, da jeg ikke kan købe mere Øl.

Smaa Krydderier.

Phisters „God Nat!“ „Sarkus Antiktidende“ fortæller
 følgende Anekdote: — En meget kært københavnsk
 Kritiker skrev i sin Tid en bejstret Omtale af kgl. Skue
 spiller Phisters mesterlige Udførelse af den evige Jøde i
 „Emboerne“. — Anmeldelsen sluttede med omtrent følgende
 Ord: „Lom Bevis for Phisters geniale Spil behøver man
 blot at fremhæve hans Slutningsreplik i 2den Akt. Han

hann at sige: „God rolig Nat!“, men Hr. Prister sagde
 det saaledes, at der gik et Lys gennem Teatret.
 Det er hertil at bemærke, at Prister, der den Gang var en
 gammel Mand, altid gik fra Teatret efter første Akts
 Slutning. Det var derfor en Maskinskarl, der var instrueret
 til udenfor Scenen at sige „God rolig Nat!“

En Læge, som blev anklaget for sin Patients Død, blev
 i Aalborg Amtstidende frikendt, fordi han havde
 gjort sit bedste: han havde givet Manden alle de Lægemidler,
 han kendte Navnene paa

Den smukkeste Titel, nogen Konge har, kan Kongen af
 Siam pynte sig med. Han holder sig: „Kongernes Konge, der
 hersker over alle andre, Dyrenes Skabere, Aarstidernes Ord-
 fører, Herre over Abbe og Flod, Broder til Solen og de
 Polshornes Konge.“

Ulydestgørende Frankerig. Forleden Dag ankom i Bølge
 B. Au. til Næstved Postkontor et Brev, der var frankeret
 med 2 Lfr. 4 Øres Frimærker samt et halvt Øres Frimærke

og til Forklaring af denne mærkelige Frankeringsmaade
 havde Afsenderen paa Konvolutten skrevet følgende;
 "Man maa hjælpe sig, som man kan!" Afsenderen har
 saubart savnet de saa meget eftertrafede 1-Ores Primerer
 og har saa ment, at den naavnte Fremgangsmaade maatte
 være lige saa antagelig for Postvesenet. — Men det gik ikke.
 Modtageren maatte punge ud med — 4 Ore!

Fri-mærkepost

Post-Expedient, Løjtnant Fr. Nielsen

Rengjæbning Posthus, morder det if.

Stiftst. mange Mennesker at
 se hans lille, intelligente Hund sidde ved hans
 Side og række Tungen ud, hver Gang et Primert
 Skulde befugtes. Samme lille Hund er et læmpel paa,
 at, "hvad man i Ungdommen nemmer, man ei i Alder
 dommen glemmer!" Den er nemlig fortiden der i Byen, og
 dens største Lyst er frivillig at give Møde paa Post
 huset og stille sin Tunge til Disposition, naar der ska
 sættes Primarker paa Postbrevne

— " —

En Pige som kan malke tyve Køer og 1 Kudske Kan faa Plads

Pa Sessionen.

Udbrøningschefen: „Hvad er De?“

Den varnepligtige: „Jeg er gift.“

Chefen: „Med hvem?“

Den varnepligtige: „Med et Kvindfolk.“

Chefen: „Ja naturligvis; det er vel alle.“

Den varnepligtige: „Nej, min Søster er gift med et Mandfolk.“

(Almindelig Latter)

Ja, det er derfor, vi er komne Hr. Pastor.

Der var Brudevielse. Et ungt Par skulde vies. Presten holdt sin Tale og kilsurgte da efter Ritualet den unge Mand, om han vilde have nedkommerde Pige til Hustru osv. Brudgommen som forsvoren Kobstadsbaandværker, svarede da, „Ja det er, da derfor, vi er komne her, Hr. Pastor. —“

De sløje Tider.

Lidt før „Grossererboget“ i Gaar Middags skulde afgaa, mødtes to Herrer udenfor Klampenborgstationen: — Sikke Tider, kære Ven, sagde den ene. I Dag har jeg købt for ti Kroner hos mig selv, og det er sgu den eneste Forretning, jeg har gjort. — Ja godt er det, indrømmede den anden. Men saa maa man indsekerenke sig! For hed min Villes „Vinnere Lyet“ men nu har jeg ladet

havde lært saa meget. Thi, som han sagde: Det meeste af, hvad jeg havde lært, blev jeg naturligvis slet ikke spurgt om, saa jeg havde kunnet klare mig med meget mindre. —

De g-l-e-m-t-e n-o-g-e-t. —

For nogen Tid siden fandte i Følge et uellandisk Blad følgende i en af Kobstaderne i Nærheden af København: En Københavner kom ind hos en Værtshusholder og forlangte en Kaffé. Efter at han havde drukket denne, siger han til sig selv: — Likke dog en velignet Bunk Lutter! — Det kunde jeg dog lige saa godt tage hjem til min Kone! — Han lod straks Handlingen følge efter, idet han lod hele Lutterkassen Indhold forsvinde i sin Frakkelomme. — Værtshushaaldere ven havde imidlertid lagt Mærke til, hvad Københavneren foretog sig, og da denne nu betalte Kaffen og belovede sig paa at gaa, sagde han: — Hallo, De der, De glemte ganske sikkert noget! — Og under de andre Gæsters højrøbede Latter tog han Plødekanden og holdt dennes Indhold ned i Københavnerens Lomme, ned til Lutteret, der var gaaet foranfor at vise Vej. — Men Københavneren listede slukvret bort med Pløden løberde ned ad Bænkerne. —

G-a-a-s-e-n med det ene B-e-n-

Det skete en Gang, just som en Negerkok skulde bære Steg ind til sin Herre, at han fik Besøg af sin Kone. Stegen var en stor og fed Gaas, og Koneen sendte langselfulde Blikke til den. Opselsen blev den stakkels Kok for stærk; han skænkede derfor det ene Ben af Gaasen og gav sin Kone det. — Ved Bordet, da Husbonden skulle begynde at spise, opdagede han Bedrageriet. Han blev vred, men sagde ikke noget. Efter Middagen gik han ud i Køkkenet og spurgte efter Kokken, som skælvende indfandt sig. — „Hvor kan Du understaa Dig til, Sam, at smugle noget af Madsen bort, inden Du sætter den frem for mig?“ „Jeg foretager ikke, Massa?“ „Ja, jeg skal saa love Dig at jærstaa. Hvor turde Du vove at spore det ene Ben af Gaasen, selv om vi havde til Middag i Dag?“ „Jeg har ikke skaaret, Massa.“ „Naa, saa du har ikke skaaret? Hvor kom det sig da, at Gaasen kun havde et Ben?“ „Jo... jeg tror... at den er født saaledes.“ „Ja, saa, Du tror, at der findes Gæs, der kun har et Ben?“ „Ja, Massa.“ „Naa kom saa med mig.“ Husbonden og Kokken fulgtes om ad med i Høusegaarden, hvor Høns, Gæs, og Kalkuner gik og kagtede. I et Hjørne stod nogle Gæs

halvsorende paa et Ben, og Kotteken undlod heller ikke
 at gøre sin Herre opmærksom herpaa. — "Naa, segele derind,
 Du tror altså, at disse Gæster er komne til Verdensmed
 ken et Ben? Vi for at se". — Hann klappede i Hænder-
 ne og raable: "Hys!" — Vips — kom Benene frem, og Gæsterne
 løb gakkende af sted paa to Ben. — "Hvad siger Du nu?"
 yngste Husbonden triumferende. — "Ja... hui... Maa man
 have glemt at sige "Hys" til den stegte Gæst svarede Kotteken
 — O-p-m-r-ø-t-r-e-i-r-d-e. —

Paa Vej til Røtterstedet sidder Præsten paa en aaben Vogn
 ved Morderens Side. Det er Frost med Blæsevejr, og Morderen
 farer sammen af Kulde. — Præsten (opmuntrende): Er det noget
 for en rask mig Mand at lade sig genere af en lille Kulde. Og
 tilmed har vi jo Blæsten paa Byggen. Tænk paa os andre, der skal
 klibage igen. —

H-a-a-r T-k-a-t-s-k-e-r-d a-a s-a-l?

En ældre Correctionsmand i Thy. stod ved sin Kones Grav. Præsten
 havde salt, kastet Jord paa og bedt Fadervor. Pludselig vender
 en storquide Løkenmand sig i Folge. "Thist. A. Tid: mod
 Forsamlingen og udbrøder: "Møl andt Snak. O der nogen
 jer, der haar Kølskind aa sal. —

U-d-e-n-værdi.

"Mener du, at Smit er en Mand, man kan betro noget?"

Fru Smit: "Jeg har betroet ham mit Liv og min Ære, hvor kan du spørge?" "Ja, men, jeg mener noget af Værdi."

Petersen, som er ansat ved en Avis, fik til Opgave at skrive en Artikel om Overtro og Aandsvagthed. Da Artiklen stod trykt, fandt man til stor Forbavselse, at Indledningen lød således: "Nedenstående Linjer vil tydelig nok bevise, at Idiotisme og Aandsvagthed ikke er i Aftagende. -

H.v.i.l.k.e er de usunde.ste B.e.s.k.a.f.t.i.g.e.l.s.e.r.
Et fransk Blad bevarer dette Spørgsmaal med de to Ord: Løse
motivører og Utekrammer! Det fratager dog i Forvejen
Rjergværksarbejderne. - - - - -

Olsen: "Det er min Paraply, De gaa med, lybrer De!"

Hansen: "Det tvivler jeg ikke om. Jeg har nemlig købt den i en Pantelaanebutik. - - - - -"

Teaterdirektøren (værende): "Hvad mente De med at smile under Opsønnen?"

Skuespilleren: "Med den Gage, De betaler, synes Døden mig en velkommen Befrielse. - - - - -"

Samme Direktør (til anden Skuespiller): "Har de noget Fortrin, som skulde gøre Dem særlig skikket til at blive optaget i mit Selskab?"

Headspilleren: „Ja, jeg har en Gang sælket i to Uger.“

Læreren: „Hvad hedder „Fremtid“ af Verbet „at elske“, Jenny?“

Jenny (15 Aar): „At gifte sig.“

— „De vil gifte Dem med en af mine Døtre. Den yngste faar 16,000 Kr. den næstældste 20,000 Kr. og den ældste 30,000.

— „Har De ikke een, som er endnu ældre?“

Hvad der spises og drikkes.

Statens statistiske Bureau har regnet ud, at der pr. Individ i Danmark i 1901 forbruges 60 Pd. Sukker, 7 Pd. Kaffe, 0,4 Pd. The 18 Pd. Margarine, 4 Pd. Tobak, og blev drukket 15,3 Potter Branderis, 4,2 Potter bayersk Øl og 61 Potter Kaffebrød Øl. En Del af den producerede Spiritus gaar vel nok til industrielt og lignende Forbrug, men Øllet gaar ganske overvejende til personligt Forbrug; det bliver 110 halve Bayers om Aaret pr. Individ af hele Befolkningen, og da en Tredjedel af hele Befolkningen er under 19 Aar, og en betydelig Del af de resterende $\frac{2}{3}$ — Mand og Kvinder — ikke drikker bayersk Øl, bliver det i Folge „Øst. Folkbl.“ et stort Forbrug tilbage for dem, der konsumerer bayersk Øl.

I. s. a. r. e. k. n. o. t. e.

Indehaverne af et Transportbureau: „Saa de vil have Plads her. Troer De, De er stærk nok til det?“ Ansøgeren: „Stærk nok? Ja, det skal De aldrig være bange for. Jy knuste tre Ribben paa min forrige Principal, saa han maatte opholde sig 6 Uger paa Hospitalet.“

Kronprinsessen vilde forleden hylde Bjørnsen ved at se „Over Borne“, og da hans Adjutant kunde huske, at han i sin Tid havde set dette Stykke paa Folketeatret, bestilte han Logen til dette Teater — til stor Forundring for Direktøren Joseph Petersen. Kronprinsessen blev meget skuffet, da Tæppet gik op for — „Den nye Bibliothekar.“ —

En Fiskehandler, som ufrivilligt sidder inde med de rette Handelsbegreber tilbyttede sig forleden i sin Bordlampe mod 5½ P. Rødspejler, 2 Lorfade og 5 Ore. De 2 Lorfade havde han i Følge „Randers Venstreblad“ købt for Fisk.

Sil en mys afholdt Tombole i Kristiania havde Fridthjof Nansen skonket et elegant indbundet Eksemplar af sin Bog „Fram over Polarhavet“ og paa Tisilbladet skrevet følgende fornuftige Ord: „Oo Idret, men sky Sport og allekinds Rekorder! Lind Idrets Maal er Harmoni og Ligevægt.“
Fridthjof Nansen.

Harde De Held med Dem ved Deres første Tilfælde,
 Hr. Doktor? — Ja-a, Enken betalte Regningen.

Lejeren: Men Kælderen er jo fuld af Vind.

Varten: De vil vel ikke forlange, den skal være fuld af Champagne
 En kostbar Bolle Punsch.

Saa en Restaurant i Odessa indpandt, fortæller „Hors. Av.“;
 sig forleden et muntert Selskab, som betalte en Bolle Punsch
 til 1000 Rubler. Da Varten imidlertid ikke var i Stand til
 at lave den Dyrest end til 300 Rubler, betluttede Selskabet
 alligevel at sætte sin Vilje igennem og kastede 700 Rubler
 i Guldstykker med i Bollen. — Men snart faldt alle
 sig i høj Grad utilpas, saa at der maatte sendes Bud efter
 en Læge. Denne konstaterede en akut forgiftning hos alle
 Drikkegildets Deltagere, og kun med stort Besvær lykkedes det
 ham at frelse deres Liv. —

Han kendte Recepten.

Polsomagerens lille søn: „Nu med jeg Farer, hvorfor der altid er
 Skind paa Polserne. — Faderens: „Saa? Hvorfor det da?“

Drengens: „Ja, for at man ikke skal se, hvad du putter i dem!“
 Mark Twain, der snart fylder 70 Aar, har
 Følge „Horsens Av.“ begynde at ferke paa sit Eftermale

og han har derfor udiat følgende Prisopgave:

„Jeg udkætte hermed en Pris for den bedste Nekrolog over mig. Den maa være saadan, at jeg offentlig kan læse den op, og tillige af den Beskaffenhed, at den indgyder det Publikum Lof og min Hertog. Præmien staar i mit Portræt, som jeg selv har tegnet med Pen og Bly. Det er maaske overflødig at tilføje, at jeg aldrig har lært at tegne. Bladet er det samme, som vore første Tegneere altid bruger. — Portrættet ledsager Meddelelsen. Det mangler fuldstændig Mundem. Der til bemærker Mark Twain: „Da jeg ikke kan have en ordentlig Mund, har jeg helt medladt den!“

En spændig Læge.

En ældre Korpulent. Mægnet: „Hvad skal jeg gøre for at blive slank, Hr. Doktor? — Doktoren: „Gaa ikke for meget paa Bal; De har ikke godt af den megen Skillesiden.“

Ved en Fejlagelse. — En Landvæseneslæver i Ungarn skulle skifte Plads og fik i den Anledning et Brev af Præsten, hvori hans Fødselsdag var gælt angivet. Da han et Aar efter igætt skulle flytte, bad han en

anden Præst om et nyt Bevis og gjorde ham opmærksom
paa, at d. Fødselsdatoen var forkert. Den gode Præst skrev
da: "At Landvæsenet X, som ved en Bøjlsagelid er
født den 18- " etc. —